

komte et Par Millioner, dels selve Arealet er takseret til en Værdi af 3 Mill. Kr., saa at det hele vilde komme til at staa i mindst 5 Mill. Kr. Dernæst vilde det sikkert ogsaa blive utilfredsstillende, fordi Indretningen af gamle Bygninger til et helt andet Formaal end det oprindelige — en Hospitalsbygning. Forandring til Retslokaler — i Almindelighed bliver utilfredsstillende. Det eneste naturlige er at opføre en ny Bygning. Den kan man faa tilfredsstillende indrettet. Her faar man noget, som til Dels — det kan enhver se — er umuligt, er noget Bras, og naar det bliver kritisk gennemgaaet af saavel sagkyndige paa Arkitekturens Omraade som sagkyndige indenfor Retternes Omraade, vil det vise sig ufyldstgørende og blive kasseret. Sagen bliver naturligvis henvist til et Udvalg, men jeg beklager, at Ministeren har fremsat dette Lovforslag, som, saa vidt jeg kan skønne, blot vil forhale en god Gennemførelse af Sagen.

Justitsministeren (Bilow): Jeg takker de første tre ærede Ordførere for den Velvillie, de udtalte overfor Lovforslaget. De tre Ordførere havde baade Evne og Villie til at se paa Lovforslaget paa den rette Maade, og de Ord, de udtalte, var fuldt ud rigtige. Jeg mener, at i den Anerkendelse af Byggeforetagendets Gennemførlighed, Økonomi og Billighed har de ærede Medlemmer set fuldstændigt rigtigt, saaledes som for Resten ogsaa Københavns Kommunalbestyrelse, der har haft hele Planen til Gennemsyn, har set paa den, idet det er blevet mig berettet, at den blev enstemmig vedtaget af Kommunalbestyrelsens Medlemmer uanset deres Partifarve. Der saa man altsaa objektivt paa Planen. Saaledes er det mig berettet, jeg haaber, det er rigtigt.

Derimod fremsatte det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) en skarp Fordømmelse af Planen. Denne Fordømmelse hviler helt paa Uvidenhed om Forholdene. Det var efter hans Mening den løseste, den daarligst gennemtænkte Plan, der nogen Sinde var forelagt den danske Rigsdag. Det var — fik ærede Medlemmer vist Indtryk af — noget, Ministeren havde siddet og makket sammen alene uden Spor af sagkyndig Bistand.

Jeg maa rive det ærede Medlem ud af denne Illusion. Denne Plan er ikke makket sammen af Ministeren alene. Det er rigtigt, at det er Ministeren, der har faaet Ideen, der har faaet den Tanke, om det ikke var muligt at benytte Domhuset, som det nu er, benytte det med Tilkøb af Ejendommen i Lavendelstræde til ogsaa for Fremtiden at være vort Domhus, som det har været det gennem Tiderne. Jeg vil dog føje til, at Tanken om at købe Ejendommen i Lavendelstæde stammer ikke fra mig, men fra Byrettens tilkommende Formand, nuværende Justitiarius i Kriminal- og Politiretten.

Min Tanke med Hensyn til dette Spørgsmaal opstod saaledes: Jeg saa, at de Byggeplaner, der havde været fremme før, var uigennemførlige, fordi de vilde blive alt for dyre, og fordi de vilde komme til at splitte Retterne ad, noget, der, som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) meget rigtigt pegede paa, er en stor Ulempe. Det er en stor Fordel at have Retterne samlede paa eet Sted. Den Plan, der havde været før, gik ud paa, at man skulde beholde Domhuset, indrette det for Byretten og for Politiet og lave Lokaler for Landsretten i Amaliegade i den gamle Fødselsstiftelse. Det var selvsagt, at det maatte blive dyrt, thi denne Grund er bogført saa højt, at man ikke kunde faa den Plan gennemført tilnærmelsesvis saa billigt som den her foreslaaede Ordning. Det var ogsaa urimeligt at lægge Landsretten paa en saa kostbar Grund, og det var utilfredsstillende for hele Sagførerstanden at have Landsretten liggende der. Det er generende nok for de faa Sagførere, der nyder den Ære at kunne procedere for Højesteret, at skulle ud i Bredgade. Nu bliver det ændret, naar Christiansborg bliver færdigt; saa skal de kun til Christiansborg Plads, som ligger nærmere for de fleste Højesteretssagførere. Skulde man saa, samtidig med, at man flytter Højesteret bort fra Bredgade, flytte Landsretten til Amaliegade og indføre den Ulempe, der nu kun eksisterer for Højesteretssagførerne, for Overretssagførerne, vilde det føre til en saare ubehagelig Splittelse i Overretssagførernes Arbejde. Naar den mundtlige Procedure indføres,